

POSTANOWIENIE

Dnia 17 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 17 grudnia 2015 r.,

sprawy **I. G.**

uniewinnionego od zarzutu popełnienia czynu z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.
i in.

z powodu kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżycielki subsydiarnej
od wyroku Sądu Okręgowego w R.

z dnia 20 stycznia 2015 r.,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w G.

z dnia 10 października 2014 r.,

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,

**2. obciążyć oskarżycielkę posiłkową H. P. kosztami sądowymi
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 października 2014 r. Sąd Rejonowy uniewinnił oskarżonego I. G. od popełnienia zarzucanych mu czynów z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz z art. 193 k.k.

Od powyższego wyroku apelację złożył pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej M. P. Zaskarżył wyrok w całości i zarzucił:

I. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który mógł mieć wpływ na jego treść, poprzez ustalenie na podstawie nieprawidłowej oceny dowodów, że:

a) oskarżony w dniu 24 lipca 2012 r. w J. nie wtargnął na teren nieruchomości oskarżycieli, lecz wszedł razem z pokrzywdzonym i opuścił ją na żądanie pokrzywdzonego, w sytuacji gdy brak jest wiarygodnych i przekonujących dowodów pozwalających na takie ustalenie;

b) powodem zachowania oskarżonego w dniu 24 lipca 2012 r. w J. był stan wzburzenia z powodu brudu i smrodu działki sąsiada w sytuacji, gdy takie ustalenie pozostaje w sprzeczności z treścią uzasadnienia wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W., wydanego w sprawie VIII SA/Wa .../10;

II. obrazę przepisów postępowania, tj.:

a) art. 8 k.p.k. i art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., poprzez brak jakiegokolwiek merytorycznej oceny zeznań T. P. odnośnie przebiegu zdarzenia z dnia 24 lipca 2012 roku oraz

b) art. 410 k.p.k., poprzez wydanie wyroku bez należytego uwzględnienia całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, a w szczególności przy pełnym pominięciu treści uzasadnienia wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego, wydanego w sprawie VIII SA/Wa .../10.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Wyrokiem z dnia 20 stycznia 2015 r. Sąd Okręgowy w R. zaskarżony wyrok utrzymał w mocy, uznając apelację pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej za oczywiście bezzasadną.

Od powyższego wyroku kasację złożył pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej M. P. zarzucając mu rażące naruszenie przepisów postępowania karnego, tj.:

1. art. 433 § 1 k.p.k., poprzez nie rozpoznanie sprawy w granicach podniesionego w apelacji zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mającego wpływ na jego treść, „poprzez ustalenie na podstawie nieprawidłowej oceny dowodów, że oskarżony w dniu 24 lipca 2012 r. w J. nie wtargnął na teren nieruchomości oskarżycieli, lecz wszedł razem z pokrzywdzonym i opuścił ją na żądanie pokrzywdzonego w sytuacji, gdy brak było jakichkolwiek dowodów pozwalających na takie ustalenie”;

2. art. 433 § 1 k.p.k., poprzez nie rozpoznanie sprawy w granicach podniesionego w apelacji zarzutu obrazę przepisów postępowania, tj.: art. 8 k.p.k. i

art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., polegającej na braku jakiejkolwiek merytorycznej oceny zeznań T. P. odnośnie przebiegu zdarzenia z dnia 24 lipca 2012 r.;

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w R. i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja pełnomocnika oskarżycielki subsydiarnej jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

Przystępując do wskazania powodów takiej oceny na wstępie przypomnieć należy, że zgodnie z art. 523 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Takie unormowanie powoduje, że podstawy kasacji nie może stanowić samoistny zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, zarówno, gdy jest on podniesiony wprost, jak i wówczas kiedy, dla ominięcia owego ustawowego ograniczenia, przyjmuje postać zarzutu obrazy prawa. Przedmiotem kasacji może być jedynie prawomocny i kończący postępowanie wyrok Sądu odwoławczego (art. 519 k.p.k.).

Autor kasacji wspomnianych powyżej regulacji, związanych z funkcją i przedmiotem kasacji, w istocie nie respektuje. Uważna lektura obu zarzutów kasacji i ich uzasadnienia pozwala na stwierdzenie, że są one w rzeczywistości dosłownym powtórzeniem zarzutów z pkt 1 i 3 apelacji pełnomocnika oskarżycielki subsydiarnej oraz sprowadzają się do zanegowania przeprowadzonej w sprawie przez Sąd pierwszej instancji i aprobowanej przez Sąd odwoławczy, prawidłowej oceny zebranych dowodów i podważenia dokonanych ustaleń faktycznych, które w konsekwencji spowodowały uniewinnienie I. G. od zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz z art. 193 k.k. Jakkolwiek powielenie w kasacji argumentacji przedstawionej wcześniej w zwykłym środku odwoławczym może być w niektórych sytuacjach skuteczne, to dotyczy to jedynie przypadków, gdy Sąd odwoławczy nie rozpoznał należycie wszystkich zarzutów apelacyjnych i nie odniósł się do nich w uzasadnieniu swojego orzeczenia zgodnie z dyspozycją art. 457 § 3 k.p.k. Nie jest bowiem funkcją kontroli kasacyjnej

ponowne, dublujące niejako kontrolę apelacyjną, rozpoznanie zarzutów stawianych przez skarżącego orzeczeniu sądu pierwszej instancji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 kwietnia 2010 r., IV KK 89/10, OSNwSK 2010/1/848). Kontrolowane orzeczenie Sądu Okręgowego spełnia tymczasem standard wyznaczony przez art. 457 § 3 k.p.k. Sąd odwoławczy przeprowadził kontrolę instancyjną zaskarżonego apelacją orzeczenia w sposób wszechstronny, nie pomijając w swoich rozważaniach żadnego z podniesionych w apelacji zarzutów. Odniósł się zatem także do zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na ustaleniu, że oskarżony nie wtargnął na posesję oskarżycielki oraz obraży przepisów prawa procesowego przy ocenie zeznań T. P. W sprawie nie doszło więc do naruszenia art. 433 § 1 k.p.k. poprzez brak rozpoznania sprawy w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów. Uzasadnienie orzeczenia Sądu odwoławczego zawiera powody jego rozstrzygnięcia oraz argumentację wyjaśniającą w sposób logiczny i rzeczowy, dlaczego nie podzielono zarzutów i wniosków zawartych w apelacji obrońcy.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy z mocy art. 535 § 3 k.p.k. orzekł, jak w postanowieniu.

kc